

Okénko poesie II.

Edmond Jeanneret
Simeon

*Stařecké ruce již sílu ztratily
A třaslavě se chvějí obě
Jak listí ve větru v podzimní době,
Kdy den pohasnout má za chvíli.*

*Ty ruce se již dlouho snažily
Pootevřít dveře tobě,
Abys nemusel být jak v hrobě.
Právě teď se klíče jitra chopily.*

*Tak můžeš vidět, jak se vše jasní...
Nebe a země - snoubenci krásní
Si spolu ruce podají.*

*To, co je spolu nerozlučně spojí
Je dítě spící v míru a pokoji,
Těličko, jež ruce staré hýčkají.*

**REDAKCE SD KATAKOMBY VÁM PŘEJE POŽEHNANÉ
PROŽITÍ VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

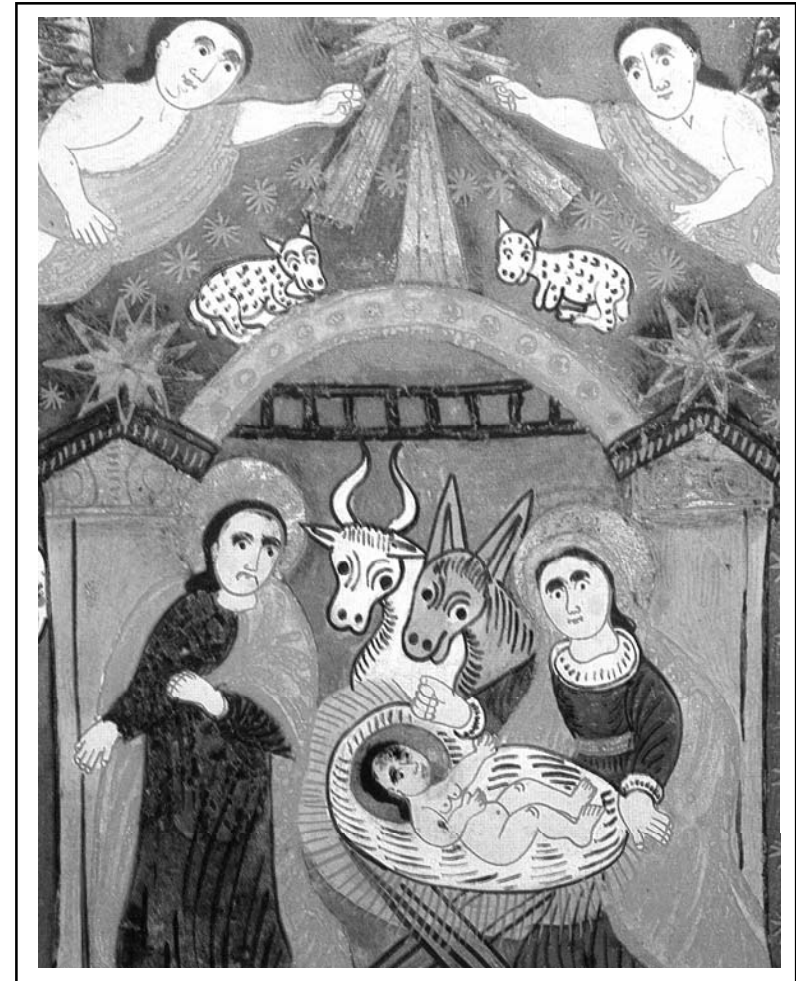
Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč

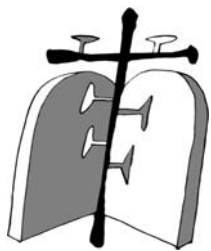
katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

Prosinec 2006 - vánoce

*S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy.
Izaiáš 12,3*

Milí přátelé,

přeji vám všem požehnané vánoční svátky. A na konci adventu bych se chtěl spolu s vámi potěšit vánoční zvěstí. Příběhem, který zapsali jako svoje vyznání evangelisté Matouš a Lukáš. Je to zvláštní zvěst

o tom, že Bůh poslal na svět dítě, abychom v jeho příběhu našli svědectví o Boží cestě, kterou připravil pro člověka. Zvěst o Boží cestě lásky v bezmoci.

Znovu slyšíme příběh, který přichází každý rok a neustále nás nutí přemýšlet, co to vlastně chce říci. V plné vážnosti přistupujeme i tento rok k vyprávění o narozeném dítěti, kterým nám chtějí tito dva evangelisté něco říci. Něco víc, než historický popis události. Něco, co je Božími dějinami v tomto světě a co je určující pro život člověka. Jsou to zvláštní dějiny, do kterých jsme zváni a kde smíme spatřit Boha, který přišel a přijal naše lidství v celé jeho kráse i slabosti. Už dnes v nich tušíme v náznaku svědectví o Bohu, který zemřel na kříži. O Bohu, který je mezi námi, protože mu na nás záleží. Je s námi, když jdou děti do školy. Když přijdou domů a mají radost z úspěchu nebo jsou celí zkroušení z neúspěchů. Když jsou plné touhy a očekávání. Když se s nimi rodiče radují nebo se s nimi souží. Když se cesty rodičů vzdalují a trápí je to, i když se znovu setkávají a mají z toho radost. Když jsme nemocní a máme pocit, že jsme k ničemu. Když se lidé zlobí na politiku a přece se pouštějí do věcí veřejných, aby pomohli. Když se rozjíždí pomoc pro ty, kteří nejsou zajištěni a svírá je strach. Když je někdo z mé rodiny nemocný, když je nemocný někdo ze sboru. A není to někdo, ale je to blízký člověk, o kterého mám starost. Přichází vánoce se svou zvěstí a já vím, že Bůh je tu v tom všem s námi. Nepřichází na návštěvu, nemusím ho naléhavě volat, aby mě uslyšel tam někde daleko. Není vně mého života. Je tady. Přišel do našich životů a prožívá toto vše s námi.

A ještě něco nám tato zvěst nabízí. Její volání nás vyvádí z našich domovů a soukromí a opuštěnosti a vede nás na místo, kde se sejdem, abychom poděkovali. A byli tam spolu a nikdo nebyl sám. Je to sen? Někdy mi to tak připadá. Ale pak slyším svědectví o Božím království, o Boží realitě, kterou mezi nás přineslo dítě a já toto ujištění přijímám jako naději do života. Do života, ze kterého se smíme těšit a pracovat v něm a doufat a věřit – protože se narodilo dítě a Bůh je mezi námi.

Amen.

Jiří Ort

Ženy z fary v knihovně

Titul článku vzbudí ve vás představu, jak na polici mezi knihami sedí řádka žen a klátí nohama. Je tím však míněno, že kniha **Věry Lukášové a Hany Schillerové ŽENY Z FARY (Kalich, Praha 2006)** byla nebo v nejbližších dnech bude zakoupena do naší sborové knihovny. Pohlídejte si to, neváhejte si ji vypůjčit a hlavně přečíst.

Sám jsem s velikým potěšením vzal do ruky tu nevelkou knížku v červených měkkých deskách a s malými šedými ozdůbkami na každé stránce vpravo dole. Pěkná úprava je v souhlasu s intimním obsahem knížky, která nepochybně patří mezi publikace zdařilé. Jak rád jsem v ní zalistoval, sám dítě z fary, a před očima se mi opět vynořila vlastní maminka a všechny její starosti, boje, radosti, věrné biblické zakotvení a její smysluplná i obětavá sborová práce.

Autorky (samy také ženy z fary) si vybraly 11 žen, jejichž život měl co do činění s farou, ať to byly *paní farářové*, jako Květoslava Pfannová, Olga Zeleňá, Milena Šimsová, Vlasta Ženatá, Jana Pivoňková, nebo *farářky (teoložky)* Daniela Brodská, Irena Škeříková, Lýdia Mamulová a Ivona Linhart. Zvláštní místo má v *církví všudypřítomná* Marta Kačerová a nebo dcera slavného teologa a sama pozdní teoložka Alena Zikmundová. S těmito ženami pak vedly rozhovory a dávaly směr jejich vzpomínkám. V závěru knihy jsou všechny životní příběhy ještě jednou vyjádřeny v podobě stručného přehledu dat.

Pro všechny ženy je společné, že převážná část jejich života spadá do druhé poloviny dvacátého století, po předcházejícím těžkém období druhé světové války. Život byl pro farské rodiny velmi nesnadný, v sevřených ekonomických podmínkách, pod dozorem církevních tajemníků, s hrozbou ztráty souhlasu pro kazatele, s ateistickým nátlakem na děti a šikanou věřících. Každá z žen, se kterou autorky dělaly rozhovory, měla různou životní historii, každá se jinak vyrovnávala se vzniklými složitými podmínkami. Co to pro farskou rodinu znamená přechod z města na venkov nebo naopak, jak porozumět mentalitě bratří a sester v novém sboru. Dovedeme si představit, co musela vydržet Milena Šimsová, která obětovala vědeckou práci pro službu sboru, a která se ocitla osamocena, když manžel byl uvězněn? Nebo Irena Škeříková po nástupu do ruiny fary ve Škvorci? Jen příběh nejmladší Ivony Linhart spadá již do postkomunistického období a zase se potýká s docela odlišnou problematikou.

Čtenář se zde dozví něco více o tom, jak tato zvláštní odrůda druhu *Homo sapiens* žije, jaké zvláštní situace musí řešit, které jiný člověk nemá, jak jim můžeme porozumět a jak jim můžeme pomáhat. Až vezmete knihu do ruky, čtěte nejprve pozorně *Předmluvu* Jiřiny Šiklové, které z textu samozřejmě neuniklo ani písmeno. Je to předmluva a zároveň také recenze a dobře nás uvede k dalším stránkám 11 - 265.

-joel-

Okénko poesie I.

Michel Wagner
Minul nás anděl

*Kolem přeletěl anděl,
Ve skvělé chvíli ticha.
Letěl za hranice vesmíru.
V jeho očích jiskřilo šibalství
Z toho, co vyvedl
Starému knězi chatrné víry.
Však se dočkáš, Zachariáši,
Tvá schopnost mluvy se vrátí!*

*Právě nás minul anděl
Ve vzácné chvíli ticha.*

*Z judských hor letěl
Až za hranice vesmíru.
V jeho očích se perlilo pohnutí
Nad oním Amen mladých růí,
Jež vyhlásily poslušnost
A ochotu služby
Pro naplnění Slova.*

*Vrátilo se na tisíce andělů.
Prostorem se nese jáсот.*

*Udiveným pastýřům
Zpívají o slávě Boží,
Která se sklonila k zemi.
Lehký dech miminka
Lehce rozhýbal stébla slámy
U tak jednoduchých jesliček.
Teď, právě teď' bylo vsáto Slc
Do půdy našeho lidství.*

*A tím skončilo ticho,
Milí andělé.*

*Z jeruzalémského chrámu
Hluk světa již nemůže
Přehlušit toto Slovo,
I když ho chce přikrýt.
Takhle zradit či zapomenout,
O to se umíme zasadit.*

*A vy, kteří nesete to Slovo bez umlčení
Přes všechna protiventství,
Vy, kterým říkáme naši strážní,
Vy andělé, jež zpíváte chorály Vánoc
Přineste sílu našemu tápání!*

*Ať ještě dnes uprostřed noci
Je od Palestiny po Bosnu,
Od Alžíru po Burundi
Slyšet neochvějně kroky Pokoje!*

Poděkování

Kdo jste byli v neděli 15.10. 2006 na nedělních bohoslužbách, byli jste přítomni rozloučení rodiny Kolařovy s našim sborem. Jarda, Bára, Matouš, Katka a Josefinka se přestěhovali do Radotína a stali se tak i členy tamního sboru. Bylo a je to loučení trochu smutné, i když není vůbec problém se s nimi vídat i nadále. Mnozí z vás jste asi znali především Jardu – ono není divu, byl po několik let kurátorem našeho sboru – ale také si vzpomeňte, že kdysi dávno, ještě v Černomořské byl sborovým knihovníkem. No, máme na co vzpomínat. Naše generace se znala víc i s celou rodinou. Zvláště při výročí našeho pobytu a s ním souvisejícím prohlížením fotek jsme si uvědomili, co všechno jsme společně prožili. Kolik setkání, kolik společných zážitků, kolik rozhovorů – o sboru, o dětech. Kolikrát jsme jen byli u Kolařů na chalupě v Mirošovicích.

Chtěl bych poděkovat – a bude to hodně osobní. Poděkovat Jardovi za mnohou pomoc, ale poděkovat i Báře a všem dětem. Vnímám náš sbor hodně jako rodinu a Kolařovi do ní prostě patří a i když budou teď trochu vzdálení, to, co jsme dostali za ta léta jako společný dárek, to nás spojuje i dál. To už tak v rodinách je. Mějte se tedy moc pěkně a Pán Bůh vás opatruj.

Jiří Ort

Nová presbyterka staršovstva

Jak mnozí víte, z našeho sboru se odstěhoval bratr Jaroslav Kolař /s celou svou milou rodinou/ a tím ukončil svou činnost ve staršovstvu. A tak byla povolána první náhradnice sestra Alena Štěpánová-Mazlová. Tímto Tě chci, Aleno, přivítat v našem staršovstvu a popřát Ti hodně síly, trpělivosti a Boží vedení při všech našich jednáních a konáních.

Magdalena Jelínková

Novoroční přání

Jan Konzal: Odevzdat se Kristově lásce

Každý, kdo se opravdově modlí, musel už zakusit, že někdy mluví do prázdna. Zná tísnivý pocit, že „všudypřítomný“ Bůh jej neslyší – snad o mne ztratil zájem... A každý, kdo aspoň trochu poctivěji hledal, jak se dostat do Kristovy blízkosti, zná okamžiky, že „Kristus Ježíš je kdesi strašlivě daleko a já tady – pochopitelně docela sám“. Někdy se ptáme „A co je pravda?“, ačkoli nejsme vůbec zajedno s Pilátovým cynismem.

Fata morgana je pro člověka unaveného hledáním vody v poušti smrtelným nebezpečím. Takový je ochoten vydat poslední síly na pronásledování pouhé iluze. Něco podobného se může stát komukoli z nás, hledáme-li nepřiliš úspěšně něco pro nás velmi důležitého: Žízeň žene tak dlouho za každou představou a snem, že ke skutečnému prameni už chybí síla dojít.

Je velkou předností svátosti, že není seancí kouzelníků a neslibuje sedmimílové boty ani bystrozrakost z pohádek, ale je chvílí pravdy. Svátost je setkáním s Ježíšem. Má tedy smysl jen pro ty, kteří o setkání s živým Ježíšem opravdu stojí a velice jim záleží, aby to bylo jistě s opravdovým Ježíšem. Svátost je příležitostí a zároveň ujištěním, že setkání se opravdu děje, že nejde o fata morganu. Veškerá autorita lidské a křesťanské víry tuto chvílí pravdy garantuje. Potřebuješ-li, setkáš se s Ježíšem v moci Ducha svatého. Ale je to také bolavá přednost, něco od člověka vyžaduje.

Církev je přesvědčena, že lidí fakticky patřících ke Kristu je mnohem více než pokřtěných. Místo křtu spojuje takové lidi s Kristem touha po dobru a poctivost životního úsilí. Přesto mnoho lidí stojí o křest, protože taková svátost slavená uprostřed společenství církve nebývá už ani zbožným snem, ani opiátem, ale závazkem pro všechny přítomné od křtěnce přes církev až po Trojici boží. Událost křtu je všem viditelným milostivě účinným a neodvolatelným znamením, znamením „nebi i zemi“, že pokřtěný a Ježíš patří už nadále k sobě. Přesto je mnoho pokřtěných, kteří žijí zcela nedotčeni takovou událostí.

Podobně i vyznávat statečně a s dospělou odpovědností „jsem křesťan a chci jím být“ lze zajisté i prostým životem z víry. Přesto se pro takovou příležitost raději znovu slavnostně setkáváme s Kristem jako svědkem takového osobního rozhodnutí. Také zde jsme byli mnohokrát svědky, že svátost jako by stekla po skle srdce beze stop.

Recepty 25

Předvánoční recept na kuřata s citrusovými plody

Už jsem pochopila, že za pár dní budou Vánoce. Trvalo mi to dlouho – je teplo, advent je krátký, v zaměstnání mám více práce než jindy. Dokonce jsem přemýšlela i o nějakém vánočním receptu. Nakonec jsem ale na nic nepřišla. Nejsem žádná velká kuchařka, nemáme doma ani žádné zvláštní tradice. A také jsem si při tom přemýšlení uvědomila, že nabízet něco ze svých zvyklostí ani není potřeba. Vždyť je dobře, že každý slavíme Vánoce trochu jinak, a to nejen co se slavnostních pokrmů týče.

A tak se vrátím k receptům na úpravu kuřecího masa. Společným jmenovatelem obou jsou citrusové plody. První jsem si přinesla z Jirkovy rodiny, druhý jsem našla na teletextu. Mimochodem, tam jsou každý týden jiné recepty, vždy tematicky zaměřené, na straně 620. Právě jsem si to zkontrolovala. Našla jsem nečekaně Recepty na Vánoce I. Předpokládám, že v dalších týdnech najdete recepty další, minimálně s pořadovým číslem II. Takže kdo byste měl o nějaký ten vánoční předpis zájem, víte, kde hledat.

Ale teď ta slíbená kuřata.:

Kuře po francouzsku je citrónové. Kuře upečeme na másle a rozporcujeme. Připravíme si omáčku ze tří stroužků česneku, 2 lžiček najemno nakrájené cibule, 1/3 hrnku citrónové šťávy a 2/3 oleje. Přidáme ještě pepř a sůl. Omáčkou kuře potřeme z obou stran a zapečeme. Jako příloha jsou doporučeny hranolky.

Závitky z kuřete s pomerančí připravíme takto. Čtyři kuřecí řízky naklepeme, osolíme a posypeme bazalkou. Položíme na ně plátek šunky, trochu pomerančové kůry, stočíme a upevníme jehlou. Opečeme v oleji, podlijeme šťávou ze dvou pomerančů a 20 minut dusíme. Nakonec maso vyjmeme, šťávu zaprášíme moukou, přidáme hořčici, osmahneme, přidáme vodu a provaříme. Závitky vrátíme do omáčky. Podáváme s rýží, na talíři maso obložíme plátky pomeranče.

Kuře po francouzsku jsme měli k obědu dnes, kuře s pomerančí nedávno. Obojí nám moc chutnalo.

A tak i vám přeji dobrou chuť nejen ke kuřeti, ale i ke všem vašim vánočním jídlům.

Marie Ortová

Recepty předávejte sestře Marii Ortové - buď osobně (v kostele) nebo e-mailem (ortova@jabok.cuni.cz). Děkujeme.

-red-

V té době žilo u nás dost lidí v nouzi. Vzpomínám si, že každý pátek k nám chodil jeden žebrák postižený menším vzrůstem a hrbem a dostával od maminky oběd. Vždycky jsem se přimlouval, aby dostal ještě větší porci. Spojoval jsem si ho s Vendelínem; dnes si uvědomuji, že Vendelín se pro mne stal symbolem bližního, kterému cožkoliv učiníme, učiníme samotnému Ježíši Kristu. Dodnes vidím i v mnohých bezdomovcích svého Vendelína.

A tak bych nám všem chtěl popřát, abychom o letošním Vánocích mysleli aktivně víc na naše bližní než na své žaludky.

Miroslav Rada

/kresba autor/

Mohli bychom takhle pokračovat dál – vždy je podstatným přínosem k nějakému závažnému lidskému rozhodnutí právě ta pečeť, to ujištění, že co se děje, děje se opravdu, ne pouze v mých touhách či představách, tedy skrze Krista, s ním a v něm.

Jistě jste už ochutnali opravdové přátelství: k skutečnému příteli můžete přijít kdykoli, můžete se s ním přit, radovat, anebo prostě mlčky sedět – a vždycky je vám dobře. Než takové přátelství vznikne, musí oba pro ně mnoho udělat a leccos tvrdého spolknout. A musí se do něho velice mnoho investovat, především vydat sebe sama. To samozřejmě platí i o svátostném setkání s přítelem Ježíšem. Svátost není návštěvou ze slušnosti ani společenskou konvencí. A není nic divného, že znáte dost takových, kteří sice ke svátostem chodí velice často, ale nejsou o nic lepší a radostnější než ti druzí. I v jejich případech svátost dosvědčuje, že to „co se děje, děje se opravdu“.

Jako pravda na zemi i na nebi se pečeti i postoje, kdy se bohužel neděje v lidském srdci nic. Tak působila Ježíšova přítomnost i na jeho současníky: Setkal se s desetitisíci lidí. Ti z nich, kteří byli spokojeni sami se sebou, kteří se nepotřebovali s Ježíšem setkat jako s životní pravdou, takoví neměli ze setkání docela nic – a přece se opravdu uskutečnilo. Hledající (jako třeba Nikodém) nebo k zbláznění touhou vyhladovělé (jako třeba Maria z Magdaly) ovlivnilo takové setkání na celý život. Ovlivnilo je nikoli „kouzlo“ Ježíšovy osobnosti, ale pravdivost jeho životního postoje, jeho vztahu k Otci i lidem – pokud ovšem po právě takové pravdivosti toužili, a proto se tomu vztahu odvážně otevřeli. Svátost dává jíst – ale hladovému. Otevírá – ale tlukoucímu.

Už toto čistě osobní znamená pro dospělého člověka velice mnoho. Ale každá svátost je víc než jen osobní pomocí Kristovou jednotlivci. Každá svátost má i rovinu společenskou. Čím budete starší, tím méně budete pochybovat, že život každého z vás je docela jedinečný, neopakovatelný a někým druhým nezastupitelný. Lidé nejsou mravenci nebo včely, kde funkci každého jedince lze snad beze zbytku nahradit skoro kýmoli jiným. V přátelském společenství dokáže každý víc, než jako jedinec. Společenství samo je totiž víc než jen součet všech, kteří jej tvoří. A právě svátosti velice účinně společenství spoluvytvářejí. To je prostě zkušenost.

Do jaké míry je však vázán našimi svátostmi i Kristus? Anebo jinak (což možná pocítujete palčivěji): do jaké míry vás taková důvěra nakonec zklame?

Víte stejně dobře jako já, v čem je kámen úrazu: Není vůbec snadné vydat se takto na milost a nemilost Bohu konec konců přece jen víc neznámému než známému. I mne ovšem někdy napadne, není-li to všechno jen útěcha, zbožné přání, sen nás slabých... To právě znamená „vydat se lásce někoho“: veškerá jistota a stabilita takového vztahu visí na vzájemné důvěře těch bytostí. Vydáváme se vždy – ať lidem nebo Bohu – bytosti v hlubinách tajemné, neznámé, nespočitatelné. Svě poklady máme v nádobách hliněných. Proto také bytostně pravdivé starokřesťanské: „Amen, přijď Pane Ježíši“ opakované po všech našich pochybnostech, je to jediné, čím my křehcí a vposledku malomocní můžeme přispět do láskyplného vztahu člověk-Bůh.

Tento celoživotní zápas o skutečnou víru, abychom ji mohli Bohu znovu a znovu darovat jako své intimní vyznání vykvetlé v naději a lásku, to je to jediné, co můžeme darovat. Proto také Kristus právě o víře tolik mluvil a tolik o ni stál. Je to ovšem zápas, který musí vposledku vybojovat každý sám. Nelze věřit za druhého. Nicméně může-li pomoci komukoli z nás osobní svědectví, tedy já – nikoli ze své funkce, ale jako člověk zápasící jako každý jiný – já strašlivé síle boží lásky ve svátostech doslova a do písmene věřím.

/red.zkr./

Spolu s Janem Konzalem vám redakce Katakomb přeje radostnou jistotu Kristovy přítomnosti v celém novém roce 2007. *-red-*

Vendelín

Onehdy jsem po delší době vyšel na malou procházku po Vršovcích. Ta procházka obnáší asi 2 km od domu v Tolstého ulici č.5, vede na náměstí Svatopluka Čecha, přes parčík – dnes opět docela pěkně upravený. Zde se vždy potěším pohledem na Gočárův kostel sv.Václava a dále jdu po Moskevské ulici, kde si rád prohlížím výklady obchodů, sleduji co se kde změnilo, jak rychle obchody mění majitele s jiným zbožím. Nejděle pak stávám před výlohami knihkupectví na rohu Slovinské a Moskevské; snad jediný obchod, který se nezměnil od nepaměti, ani nevyměnil majitele, snad jenom rodinného mladšího příslušníka, a stále se v něm prodávají knihy nejrůznějších žánrů. Nejraději sleduji výlohu s dětskými knížkami – také snad proto, že jsem jich dříve celou řadu také ilustroval. Je až nepochopitelné, kolik dětských knížek dnes vychází! Některé zajímavé, nádherné grafickou úpravou, ilustracemi a dokonce i obsahem a na skvostném papíře, bohužel však většina je ryze komerční a kazící často vkus už těch malých dětí. Rozhodně – méně by bylo více. Dnes snad každé dítě má spoustu knížek (a nejen knížek) nejrůznějších kvalit, podle dosaženého věku. Domnívám se však, že to množství vede dítě k jisté povrchnosti. Neví co dřív a u žádná nevydrží déle.

To mne vedlo ke vzpomínání na dobu svého dětství, kdy ani nebylo tolik peněz, aby děčko mělo vše, co se na trhu objevilo – a to byla jen částka z toho, co je dnes. V paměti se mi vynořila moje první knížka, kterou jsem měl o vánocích pod stromečkem, kterou jsem si nesmírně zamiloval a dodnes ji vidím před sebou. Myslím na ni s nemenší láskou; její obsah, umocněný výraznými ilustracemi v černé a doplňující oranžové barvě, mne citově ovlivnil pro celý život. Tak silně na mne tato knížka o několika málo stránkách zapůsobila a byla vlastně jedinou věcí, jediným dárkem v útlém dětství, na který dodnes vzpomínám a stále mne oslovuje. Jen lituji, že vzala za své častým a dětsky neohrabaným zacházením a ocitla se patrně jako troska opotřebovaná kdesi na smetišti na Cibulce, kde jsme bydleli. A co mi vlastně ta knížka sdělila, co mne tak zaujalo? Vendelín, malý chlapec, sirotek, o kterého se nikdo nestaral, byl sám a spával v chlívků pro prasátka a vybíral z jejich korýtek brambory a tak přece jen zaháněl hlad. Byl úplně opuštěný. Bylo mi ho nesmírně líto. Neměl ani boty a chodil tedy v létě i v zimě bos. Já jsem si toho Vendelína tak oblíbil, že se stal vlastně mým kamarádem. Byl bych se s ním rozdělil o všechno co jsem měl. Vždy, když jsem něco dostal, zvláště nové boty, jsem na něj myslel. Žili jsme skromně, rozhodně ne v blahobytu, ale přece jen jsem zažíval lásku svých rodičů, měl jsem dostatek jídla a také nějaké hračky. Při představě, že Vendelín spí v chlívků, bez maminky, bez peřinky, jen tak na slámě, jen zvětšovalo můj soucit s ním.

*Všechny reprodukce
v tomto dopise
(kromě „Vendelína“)
čerpají z lidové
betlemářské tradice
a řemesel 19. století
v Čechách
a na Slovensku*

Fond Jaroslava Tajovského

Podpora křesťanské výchovy dětí v pěstounských rodinách

Vážené a milé sestry a bratři,

jak jsme Vás informovali při jedné naší rodinné neděli, díky daru člena našeho sboru bratra Jaroslava Tajovského synodní rada mohla zřídit interní fond Jaroslava Tajovského pro podporu křesťanské výchovy dětí v pěstounské péči. Pěstouni mohou žádat o podporu pro děti v pěstounské péči. Jedinou podmínkou je, aby alespoň jeden z pěstounů byl členem ČCE s hlasovacím právem ve svém sboru. Rozdělován je pouze výnos fondu. Jistě si všichni uvědomujeme, o jak záslužnou a obětavou věc se jedná. Ne každý z nás má tu odvahu, sílu či možnost pomoci opuštěným dětem. A tak bychom měli alespoň pomáhat finančně těm, kteří se touto bohuľibou cestou vydali. Na základě loňského dopisu do všech sborů naší církve vznikla databáze dětí v pěstounské péči a je v ní zatím registrováno prvních 14 dětí.

Dne 5.10. t.r. se sešla čtyřčlenná komise fondu ve složení: člen synodní rady – Pavel Klinecký, tajemník synodní rady pro výchovu a vzdělávání – Pavel Kalus, tajemník-farář mládeže – Filip Keller, Magdalena Jelínková – delegovaná bratrem Tajovským. Podpůrné dary jsou udělovány k památce Dne reformace, tj. 31. října. Protože byl rozdělen pouze výnos fondu, výše jednotlivého příspěvku byla jenom 1 000,- Kč. Celkově jsme tedy rozdělili 14 000,- Kč.

Výše dalších příspěvků je závislá na výši vkladu. Proto se obracíme na všechny, kdo chtějí myšlenku podpory křesťanské výchovy dětí v pěstounských rodinách podpořit, aby dle svých možností přispěli do tohoto fondu.

Staršovstvo našeho sboru na svém jednání 11. prosince 2006 rozhodlo vypsát archovou sbírku na podporu tohoto fondu, a to časově omezenou do 14. ledna 2007. A tak předem chci poďekovat za všechny Vaše dary.

S přáním radostného adventního času a požehnaných Vánoc

Magdalena Jelínková

Naše evangelická identita

Petr Pokorný: O hříchu a naději

... Druhý problém českého protestantismu je náboženský a církevní – je to dnes velmi nepříjemné dědictví evangelického moralismu a elitářství: Důraz na Boží milost (slitování) je v reformované teologii spojen s důsledným pojetím člověka jako hříšníka a zvěstování evangelia bylo proto spojeno s usvědčením člověka z toho, že je hříšný a naveškrz zkažený. To je vážná skutečnost, kterou bychom mohli v současné řeči vyjádřit tím, že člověk si sám nedovede a nemůže vybudovat vlastní naději a budoucnost. To však neznamená, že je zcela zvrácený a nemá mravní vědomí. V evangelických kruzích se však rozvinulo zvláštní vidění lidského odcizení. Nežřídka se kazatelé pokoušeli dokázat podstatnou mravní zkaženost každého člověka, včetně malého dítěte. To je zvrácenost. Navíc člověk své odcizení může plně poznat až tehdy, když najde naději u Boha. Jinak je úvaha o hříšnosti obyčejnou indoktrinací a vede to k vnitřnímu rozpolcení a oslabení. Když se nějakému evangelíkovi podařilo prosadit něco dobrého, mohl v kostele slyšet napomenutí k sebezpytování, zda to nedělal proto, aby se sám prosadil (Ruku na srdce ...). Přitom jsme se jako menšina snažili vyniknout vnitřní převahou. To je moralismus, který vedl k jistému vnitřnímu rozpolcení naší zbožnosti.

Jestliže jej dnes odmítáme, není to proto, že by nám o morálku nešlo. Moralismus je budování morálky, které vychází z morálky samé. Ve skutečnosti však nelze budovat morálku bez toho, co je jejím zakotvením a garantem. Odtud musí vycházet její věcné zdůvodnění: „Já jsem Hospodin, Tvůj Bůh, který jsem tě vyvedl z egyptské země ... Nebudeš ...“ (Ex 20). O to víc to platí v pojetí Ježíšově: Lidé ve své většině mají mravní cítění, jinak by apoštol Pavel nemohl vyzývat k tomu,

aby křesťané dělali to, co má ve společnosti dobrou pověst (Fp 4,8; srv. Ř 2,14-15). Lidský hřích se neprojevuje ve zvrácenosti mravního vědomí, ale v nevěře či nedověře, tj. v tom, že pochybujeme o budoucnosti toho, o čem víme, že je to dobré. Tak je to dodnes: Slušní lidé, i ti, kteří se třeba aktivně věnují charitě, se často obávají toho, že darebáci, teroristé a tuneláři budou mít vždycky náskok – co si budeme povídat. Nemá smysl takové lidi odsuzovat, ale je potřebí je podepřít evangeliem – ujištěním o tom, že když se Bůh přiznal k Ježíši, a proto právem vyznáváme, že Ježíš byl „vzkříšen“ nebo „vyvýšen“, je zřejmé, čemu či komu patří budoucnost. Hřích nevěry lze překonat jen svědectvím víry, prakticky autentickou důvěrou v horizont naděje dané Bohem: Přijď království Tvé (spojeno s liturgickým vyznáním Tvé jest království). Žel, mnoho hodných lidí, včetně evangelíků, dnes propadá dějinné skepsi. Ta se do křesťanského myšlení dostala s gnosí a dosud se ji nepodařilo překonat. A takoví slušní skeptikové jsou mnohem nebezpečnější než darebáci, protože jim pro jejich slušnost každý věří. To je ten vlastní hřích, který lze překonat jen vírou, tj. důvěrou v Boží zaslíbení (království Boží) a poukazem na účinnost víry v dějinách, včetně dějin naší vlasti.

Výtah z článku „Naše evangelická identita“ pro sborník J. S. Trojana o evangelické identitě.